

červen-červenec 6-7/2014
časopis krajanské rodiny v New Yorku

ZVON
2014

ANDĚL VYTRVALOSTI

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Mnoho lidí si dává začátkem roku, týdne nebo dne nějaké předsevzetí. Jsou např. Nadšeni nějakou knihou, kterou si přečetli. Podle ní by nejraději změnili svůj život ihned. Nebo slyšeli na nějaké přednášce, jak lépe zacházet s časem a jak zatočit se svými chybami, a tak se do toho horlivě pustí. Ale již po krátké době jejich elán zchladne. Když ono je to všechno tak těžké - a vzdají se. Najednou už přestane být práce na sobě samém zajímavá. Takoví lidé nevidí úspěch: vždyť to není k ničemu. Vím přece, že dále nepokročím. Ale tím, že se vzdávají nějakého svého přesvědčení, vzdávají se i kousku sebe samých. Přestávají si důvěřovat. Rezignují. Pozvolna se do všeho vplíží pocit nesmyslnosti: Vždyť to nemá smysl! Všechno zůstalo při starém. Já už se nezměním, lepší už nebudu. Otec Poimen řekl kdysi jednomu mladému mnichovi, který propadal takovým rezignujícím myšlenkám: “Jakou cenu má, pustí-li se někdo do nějakého řemesla, aniž se mu vyučí?” Tvým řemeslem je vytvořit ze sebe člověka, tak přestaň bědovat!

Kéž tě anděl vytrvalosti udrží na cestě za tvým předsevzetím. Jedno přísloví praví: “Cesta do pekel je dlážděna dobrými úmysly.” Jestliže si dávaš předsevzetí, která nesplníš, připravuješ si peklo už teď a tvůj život se promění v oheň výčitek a sebeobviňování, který tě pozře. Bez vytrvalosti je tvůj život nanic. Trvat se německy řekne “dauern”, což je odvozeno od latinského “durare”, to znamená: být stálý, trvat. Nejsi-li stálý ve své práci, nikdy to k ničemu pevnému nedotáhneš. Všude poletuješ, všude si kousek uštípneš, jenomže nic nemůže růst. Pevnou pozici má jen to, co může zakořenit. Sám Ježíš přirovnává nevytrvalé lidi ke kamenité půdě, na niž padá slovo Boží. “Ti slyší slovo a hned je s radostí přijímají. Nezakořenilo v nich však a jsou nestálí; když pak přijde tíseň neb pronásledování pro to slovo, hned odpadají” (Mk 4,17). Jakmile začne jít do tuhého, při nejbližším odporu se vzdávají. To vede k tomu, že si pozvolna už na nic netroufnou.

Uvažuj, k čemu budeš v nejbližší době potřebovat anděla vytrvalosti. Možná na svém pracovišti, kde neběží všechno tak, jak by sis představoval. Zůstaneš-li a nevzdáš-li se ihned, přestaneš-li si namlouvat, že se tam už nic nedá dělat, zjistíš možná že, se situace na tvém pracovišti promění. Nebo ti dává zabrat nějaká tvá slabost. Kolikrát sis už dal předsevzetí, že nebudeš tak prudký, že se vyrovnáš se svými problémy, ale výsledek - nula. Předně si musíš vytýčit realistické cíle a nehonit se za nějakými iluzemi. Pokus se rozpoznat, co skutečně můžeš změnit a co je

prostě tvůj povahový rys, s nímž moc nepohneš. Jestliže se ale rozhodneš, že se chceš v něčem změnit, zůstaň u toho. Pokud se to nezdaří, ptej se, zda jsi nezačal s nesprávnou kartou anebo zda sis nepředsevzal příliš mnoho. Stanov si propříště skromnější cíle. Ale nevzdávej se. Uvidíš, že se vytrvalost vyplácí. Anděl vytrvalosti ti dá naději, že změna je možná. Baví mne vytrvat. Nejsem vydán napospas holé skutečnosti. Dá se něco dělat! Pak uvidíš vedle sebe anděla vytrvalosti. On před tebou neuhne, dokud tvůj život nedostane pevnou, trvalou základnu.

PAPEŽ FRANTIŠEK SE MODLÍ U ZDI, KTERÁ ODDĚLUJE DVA NÁRODY

Při poslední návštěvě v Jeruzalémě a v Betlémě se papež nečekaně pomodlil u zdi, která odděluje Betlém od Jeruzaléma - Izrael od Palestiny. Palestiňané tuto zeď nenávidí, Izraelité ji považují za ochranu před nebezpečím. Konfliktem mezi oběma národy také trpí mnoho křesťanů, kteří zde bydlí. Po mši, kterou sloužil pro osm tisíc lidí v Betlémě, pozval František izraelského prezidenta Šimona Perese i hlavu Palestinců Mahmúda Abbáse ke společné modlitbě ve Vatikánu. Setkání obou hlav národů se má uskutečnit 6. června 2014.

NA ZAČÁTKU LIDSKÉ existence měli lidé krásný a velice úzký vztah k svému Stvořiteli. Tento vztah se projevoval do všech ostatních vztahů. Především mezi mužem a ženou. Oba se milovali a dávali jeden druhému, sebe sama. Také celé stvoření žilo v harmonii a člověk uměl pojmenovat každé zvíře. Tento stav jsme my, lidé, pojmenovali “Rájem” nebo chcete-li “Eden”.

Pak se ale stalo něco, co přesně ani neumíme popsat. Člověk si usmyslel, že může jaksí žít i bez Boha. Odmítl HO. Bůh ve své lásce respektoval rozhodnutí lidí a vzdálil se i se všemi věcmi, které věděl, že budou následovat. Hned však v prvním momentě měl s nimi slitování a připravoval s nimi obnovit vztah. Ne násilně ale velmi citlivě. Viděl, jak se lidé začali nenávidět, válčit. Viděl nemoci a lidské utrpení, které vyústilo v smrt. Vybral si jeden národ, těm posílal proroky a svaté muže, kteří lidem připomínali, že svět může být úplně jiný. Svět, na který už mnozí lidé zapomněli a dokonce někteří říkali, že je to pohádka nebo mýtus. Totiž, že lidé mohou zase žít v “Ráji”. Dokonce byla napsána “Svatá Kniha” kde se všechno zaznamenávalo a Bůh skrze moudré lidi vzkazoval, že všechno ještě není ztraceno. Při veškeré úctě k “Svaté Knize”, je to pořád jenom papír a na něm vzkaz od Boha. Bůh se tedy

rozhodl pro něco velice originálního. Já sám přijdu ke svým milovaným. Nabídnou jim opět přátelství a Život. Poslal tedy svého Syna. Syn, který je nositelem Božského života, protože On sám je také Bůh. Ten celý jeho příběh si můžeme přečíst v Novém zákoně. A zase se tu objevil “Ráj na zemi”. Ti, kdo ho poslouchali a přijali, se najednou domluvili mezi sebou, staré nepřátelství skončilo. Ti, kdo ho přijali, byli schopni odpustit jeden druhému, milovat jeden druhého. Opět lidé začali vidět i v přírodě Boží ruku. Syn odešel, aby připravil definitivní místo pro své bratry a sestry v nebi. Zanechal však na zemi církev, aby byla nositelem jeho přátelství s lidským pokolením. Miluji církev, ale mám někdy strach, že naše poslání obnovit vztah s Bohem děláme trochu jinak, než si Syn, Ježíš Kristus přál.

PŘEJI VÁM HEZKÝ čas strávený s časopisem ZVON.

Fr. Antonín

Rok Sedembolestnej Panny Márie

Rev. Martin Kertys

Štvrtá bolesť Panny Márie,

keď sa stretá s Ježišom na krížovej ceste.

Pre toto zastavenie na krížovej ceste nemôžem uviesť nijaký text z evanjelia. O stretnutí Pána Ježiša s Pannou Máriou na krížovej ceste evanjelisti nehovoria nič. Evanjeliá však nechcú byť len históriou. Dopĺňa ich nie menej spoľahlivá tradícia – ústne podanie.

Panna Mária musela ísť tou cestu, ktorou jej Syn niesol kríž, lebo ju bez akejkolvek pochybnosti nachádzame pod krížom. Kde ju hľadať, keď sa dráma vykúpenia blíži k završeniu? Keď Ho iní opúšťajú, objavuje sa Matka. Ona vždy vie, kedy a kde sa má objaviť. Predpokladáme, že bola pri poslednej večeri. Myslíme si, že nebola v Getsemanskej záhrade: Ona by nebola zaspala. Nebola asi ani pri zajatí. Nebola by utiekla.

V noci pred Veľkým piatkom sa s Ježišom dialo čosi dôležité. Čosi, čo sa jej muselo živo dotýkať a čo pokračovalo ráno pred Pilátovou rezidenciou.

Súciť, ktorý nechýba ani na jednej krížovej ceste, v tomto prípade spočíval v jednej vnútornej pomoci. Prejavil sa aj v skutku odvážnejšej ženy, ktorá mu podala šatku a taktiež v plači neznámych žien. Ale

nadovšetko ho sprítomnila Ona - Matka, najvernejšia vernosť, najčistejšia láska a po Ježišovi najväčšia bolesť. Tak sa začala Krížová cesta. Ona ju so svojim Synom reálne prekonala, premodlila, prežila so všetkými zastaveniami.

Nevieme sa ubrániť otázke, kde zobrala táto žena - Matka odvahu a silu nielen neutieť, ale vyhľadať toto miesto stretnutia - určené Božou prozreteľnosťou a vytvorené okolnosťami, toto strašné "rande" na krátku chvíľku.

Ak smieme s mnohými svätcami a teológmi predpokladať, že aj Panna Mária bola pri poslednej večeri medzi prijímajúcimi, vlastne v celých dejinách medzi "prvoprijímajúcimi", potom ho prijímala ako "viaticum", ako pokrm na posilnenie na cestu - cestu Krížovú, práve na toto stretnutie.

Najlepšou prípravou na stretnutie s Ježišom ktorý nesie kríž, je stretnutie s Ježišom v Eucharistii, ako akt sprítomenia nekrvavej obety Pána Ježiša na kríži.

Prečo Boh chcel prítomnosť Matky, prítomnosť bezmocnej lásky na krížovej ceste? Aby sa upevňovalo jej duchovné materstvo pre celé ľudstvo – pre všetkých trpiacich. Matka si vždy nájde miesto, nielen pri

Štvrtá bolesť Sedembolestnej Panny Márie v podobe stretnutia s Ježišom nesúcim kríž je totožná so štvrtým zastavením krížovej cesty. V Jeruzaleme ju pripomínajú zastavenia Via Dolorosa označené priamo v historickom meste na ulici Al-Wad.

slávnostných udalostiach, ale aj na krížovej ceste, ktorá nemá mnoho obdivovateľov, ani pomocníkov.

Prípravou na mimoriadne ťažké stretnutie na krížovej ceste bolo tých požehnaných osemnásť rokov pokojného a šťastného života v Nazarete, v ktorých sa upevňovala v božskej atmosfére viera a láska. Preto chápeme úctivé mlčanie evanjelistov. Bolo to dlhé obdobie prípravy na to, čo malo prísť. Obdobie pokoja a šťastia môže byť

darom, čistým darom, ale aj výchovou, prípravou a zálohou. Keď Boh vo svojej múdrosti a láske dopustí ťažké skúšky, práve sily načerpané predtým, ich pomáhajú prekonať.

Ako vyzeralo stretnutie Matky so Synom, ktorý si niesol kríž, na ktorom mal o chvíľku umrieť? Čo sa pri tom odohralo? Časovo veľmi málo, veľmi veľa obsahom. Nebolo slov. Sú to situácie, na ktoré nestačí nijaké slovo. Bolo to len nemé stretnutie pohľadov a srdc. Boli to dve sčítané bolesti. Pán Ježiš odteraz poniesie okrem svojho kríža aj bolesť Matky a ona poniesie okrem svojej bolesti aj kríž svojho Syna. Znásobená bolesť. Vidí zblízka, čo sa už odohralo na presvätom tele, vidí a cíti, ako sa platí a bude platiť za hriech. Nemôže mu pomôcť niest' kríž ako Šimon z Cyrény, nesmie mu podať šatku ako Veronika, môže iba zaplakať „mäkšími“ slzami, ako neskôr plačú neznáme jeruzalemské ženy. Materské slzy majú inú hodnotu. A potom len mlčky ubezpečuje: idem s tebou, som s tebou! Prvá, ktorá dopĺňa Kristovo utrpenie ľudským utrpením, je jeho Matka.

Nech je pri tejto bolesti neobmedzená veľkodušnosť Panny Márie pre nás poučením a povzbudením. Ani na chvíľu nezaváha, nečaká, ani neprosí aby ju Boh uchránil od tohto bremena.

Radosť nie je súkromným majetkom. A bolesť tým menej. Vždy sa kohosi dotýka, vždy nás s niekým spája, alebo od niekoho oddeľuje. Bolesť stretnutia na krížovej ceste je bolesť spoločná. Ona trpí pre Neho, On trpí pre ňu. Bolesť je najpevnejšie a najspoľahlivejšie puto. Nemôže ostať len pozorovateľkou, publikom, a to ani z titulu Matky, ani z titulu Spoluvykupiteľky.

Kto sa stretáva s Kristom, ktorý nesie kríž v akejkol'vek podobe, nemôže ostať len divákom. Nevyhnutne sa zapája do vykupiteľského diela, stáva sa spoluúčastníkom, spoluvorcom. Preberá Kristovo utrpenie, zabúda na svoje, alebo aspoň spája svoje utrpenie s Jeho. Utrpenie, ktoré nie je spojené s Kristovým utrpením, ostáva len osobnou ťarchou. Nehľadaj Krista bez kríža, lebo nájdeš kríž bez Krista.

Keď sa ráno vydávame na cestu do nového dňa, ideme na stretnutie s Ježišom. Musíme si však uvedomiť, že zriedkakedy stretneme Ježiša bez kríža. A keď zase trpíme a nesieme kríž my, na mieste stretnutia nebude chýbať On. Pôjde s nami. To je privilegium bolesti! Priťahuje Pána a jeho Matku. Najčastejšie súvisí s krížom.

Sedembolestná! Pre tvoju bolesť pri stretnutí na Krížovej ceste, prosíme ťa, nauč nás:

Ako niest' kríž.

Ako sa nevyhýbať tým, ktorí nesú kríž.

Ako pre spásu sveta spájať svoje utrpenie s utrpením Kristovým i Tvojím.

10 Things Pope Francis Wants You to Know

John L. Allen, JR

Tato malá knížečka nám podává srozumitelně deset věcí, které chce papež František zdůraznit ve svém pontifikátu. Autor knížky John Allen, Jr., je vatikánský zpravodaj pro CNN, spisovatel a korespondent pro *National Catholic Reporter*. Píše o hodnotách, vizích a také poselství, které má papež pro nás. Jsem rád, že můžu sdílet myšlenky této krásné knihy s Vámi.

Fr. Antonín

HAVE A SENSE OF HUMOR

ANYBODY WHO HAS ever been on stage knows that nothing wins over an audience that nothing wins over an audience like the capacity to make them laugh, especially if the joke is at your own expense. Though nobody's ever accused Pope Francis of being a Latin American version of Timothy Cardinal Dolan of New York, who seems to have a punch line for every situation, the new pope has already displayed a winning sense of humor to the world.

When he stepped out onto the balcony of St. Peter's Square on March 13, 2013, he quipped that the job of the cardinals in the conclave was to find a new Bishop of Rome, and it seemed like they had to go almost to the ends of the earth to find one: "But here we are," he said.

He almost had people rolling in the aisles during his meeting with journalists on March 16, 2013, when he said that some cardinals had jokingly suggested he take the name "Clement" in an ironic tribute to the pope who suppressed the Jesuits in 1767. The TV camera happened to catch Jesuit Father Federico Lombardi, the Vatican spokesperson, who first looked shocked and then dissolved into an uncharacteristically deep giggle.

The new pope's sense of humor was back on display during his first Angelus on Sunday, the noontime prayer in honor of Mary that popes typically lead on Sundays from the window of their apartment overlooking St. Peter's Square.

Francis cited a book on mercy written by German Walter Cardinal Kasper, and then as an aside added: "I don't want you to think I'm doing publicity for my cardinals' books!" Later he told a story of when he was first made a bishop in 1992 and went to a Marian shrine in Argentina to hear confessions. A woman over eighty said to him, "If God didn't forgive everything, the world wouldn't exist."

The pope drew another laugh when he said he felt like asking her, “Did you study at the Gregorian?” (The reference is to Rome’s prestigious Jesuit-run university.)

“This was the wisdom the Holy Spirit gives,” Francis said, “interior wisdom regarding the mercy of God.”

The world has also seen Francis now in several receiving lines, watching him share smiles and laughs with one person after another who comes up to greet him. In the 1970s, some of his Jesuit brothers in Argentina said that then-Father Bergoglio rarely smiled, perhaps because there wasn’t much to laugh about under a military dictatorship. Today, however, it seems clear that Francis brings a robust sense of humor to the papacy.

As always, this capacity to laugh is one part personality and one part program. Francis brought smiles anew in his talk to cardinals when he compared old age to fine wine, but he was setting them up for a challenge:” Let us pass on this wisdom to the young,” he said.

In other words, Francis wants to be an evangelizing pope, someone who can reach out beyond the confines of the already convinced and represent Christianity to the wider world. He knows that doing that with a smile rather than a frown is likely to be a more winning missionary strategy, and he’s comfortable enough in his own skin to break the formal mode of the papacy and come off the cuff with some humor.

Popes teach with their deeds just as much as with their words, and at both levels Francis seems to be telling Catholics at every level that it’s quite all right to laugh.

Aforismy Pavel Kosorin

Sobectví je nejjistější způsob, jak si v životě co nejvíce našetřit a co nejméně užít.

V jistých situacích je humor to jediné, co lze brát vážně.

Proč si moji přátelé vždycky vědí rady, když se mi něco přihodí?

Co si počít s Duchem svatým?

z knihy

Andělé v kurzu, Notker Wolf

Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří.
převzato z www.vira.cz

Kdo je to vlastně – Duch svatý? A jak se nás jeho existence týká? Copak nestačí, když jako křesťané věříme v Boha a v jeho Syna Ježíše Krista? Občas dostávám podobné otázky. Mnozí lidé zjevně skutečně nevědí, co si s Duchem svatým počít.

Ani já to nedokážu pořádně vysvětlit. Proto bych se rád držel autorů evangelií a Skutků apoštolů. Ti nic nevysvětlují, ale jednoduše vyprávějí příběhy. Co se to vlastně tehdy o Letnicích přihodilo, když apoštolové udělali svou první zkušenost s Duchem svatým?

Tenkrát o Letnicích...

Už předtím toho zažili docela dost. Když přišli s Ježíšem do Jeruzaléma, hodně si toho od něj slibovali. Pak, když zemřel, v něho ztratili víru. A když Ježíš vstal z mrtvých a ve svém těle se s nimi setkal, zase víru našli. Byly to takové emocionální skotské střiky – oscilace mezi malomyslností a nadějí. A nyní jsou shromážděni v chrámu, určitě jich tam je hodně, muži i ženy, a najednou je všechny zachvátí nevídané nadšení. Jakýsi druh opojení. A jde to tak daleko, že začnou hovořit naprosto neznámými jazyky. V chrámě mezitím vládne obvyklý mezinárodní poutnický ruch a mezi diváky vznikne podezření, že Ježíšovi lidé mají pořádnou opičku. A to je právě ten okamžik, kdy do nich vstupuje Duch svatý. A jeho první účinek: radost a nadšení. Jsou opojení štěstím.

Místo strachu láska

A druhý účinek: nebojácnost. Duch svatý je osvobozuje od strachu o vlastní život. Od té chvíle už se nedají zastrašit, a to ani pod hrozbou smrti. Svobodně promlouvají na veřejnosti o všem, co prožili s Ježíšem. Jsou za to zatýkáni, vězněni a bičováni – a přesto to nevzdávají.

Nebojácnost je poznávacím znamením prvotních křesťanů. Najednou dokážou vidět Ježíšovyma očima a zjišťují: láska je silnější než strach ze smrti. Celé Skutky apoštolů proto hovoří o mužích a ženách, kteří se cítí svobodni, protože jim smrt už nedokáže nahnat panickou hrůzu. A stejné zkušenosti se dostává i dnešním křesťanům. Sám to denně zakouším. Věřte mi, Duch svatý není jen nějaká pěkná teorie. On je nádherná Boží síla. (Svátek Soslání Ducha Svatého oslavujeme letos 8. června)

Obraz Panny Marie Hostýnské v New Yorku

V minulém období na obraz přispěli:

Joseph a Mira Voves, William Jakovac, Daniela a Tomáš Brabec, Václava Solfronk, Jan Bartůněk, Růžena Bunžová, Vít a Jana Fojtík, Milan a Eva Fryscak, Matthew a Lucie Reynolds, Evzena Bocanova.

25.000

zbývá 55.9%
13.973

ke dni 29. 5.
se vybralo
11.027 - 44.1%

Stav sbírky
na obraz
Panny Ma-
rie Hostýn-
ské v
kostele sv.
Josefa v
Brooklynu.

Slavnostní posvěcení konkatedrály sv. Josefa v Brooklynu se zúčastnilo mnoho biskupů a více než 200 kněží. Mezi přítomnými byl také kardinál Edward Egan. Kostel byl zaplněn do posledního místa. Na obrázku nahoře jsou naši členové krajské rodiny z Astorie. Hlavní celebrant Mons. Nicholas DiMarzio, biskup brooklynské diecéze, ve své promluvě uvedl, že ještě před několika lety se rozhodovalo, zdali se nemá tento kostel zbořit pro jeho zchátralý stav. Nakonec byl kostel opraven v hodnotě 18 mil. dolarů. Obraz Panny Marie Hostýnské je třetí, (při vstupu) na pravé straně kostela.

Mše svaté v Astorii po dobu mé dovolené a duchovního cvičení nebudou.

Jedná se o neděle 15., 22., 29. června a 6., 13., 20. července.

Mše svatá 27. července bude.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Paul a Jarmila Weirich, Jan Kovar, Pat a Ed Babor, Milan Blaha, Libuse Svitak.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci červnu a červenci: Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, George Soyka 8. června, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Frank Slíva 18. června, Zdenek M. Nehybka 22. června, Petr Combs 26. června, Oto Bláha 29. června, Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alfons Brož 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Emma Wartownik 15. července, Petr Bunža 18. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Kristýna Hnízda 28. července.

úmysly mší svatých v měsíci červnu a červenci 2014

datum	úmysl	dárce
6-01	Za rodiny Sporkovu, Zivrovu a Krskovu	rodina Krskova
6-03	Za zdraví pro všechny přátele	Anna Benáček
6-04	Za + švagra JUDr. Emila Boráka	Manželé Krátcí a neteře Jarmila a Marcela
6-08	Za zomrelé mamy Annu Jelínkovu a Mariu Čápošovu (slavnost Soslání Ducha Svatého)	manželé Jelínkovi
6-11	Za + členy rodin Širokých a Malých	Libuše Král
6-12	Za + sestru Marii Pavlicovu	Božena Smrčka
6-16	Za + členy rodin Hoffrových a Fuskových	Libuše Král
6-18	Za zemřelou Marii Vidurovou	rodina Hnízdova
6-24	Za + manželku Ellen Blahovou	Milan Blaha
6-25	Za + Josephine Orgon	rodina Hnízdova
7-05	Za rodičov Krupkových a Flamíkových	rodina Krupkova
7-23	Na poděkování Pánu Bohu za 98 let života	Růžena Bunžová
7-27	Za novomanžele Megan a Robin Elahi a jejich syna Theo Václava	Šárka Elahi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

šky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC

na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am

v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102

příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek,

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

PRVNÍ VATIKÁNSKÝ KONCIL (1869-1870)

20. ekumenický
koncil

Dlouhá doba uběhla od tridentského koncilu v polovině 16. století. Svět 19. století byl úplně jiný. Průmyslová revoluce, osvícenství atd. Po celá staletí bylo bohatství spojováno s vlastnictvím půdy. Půdu vlastnila šlechta, která podporovala církev. Nyní se bohatství přesunulo do rukou průmyslníků. Rozum, který byl považován za služku víry, se pomalu stává “bohem”. Demokratické hnutí zdůrazňovalo svobodu projevu, svobodu myšlení.... Francouzská revoluce v 18. století obvinila církevní hierarchii se spojením s aristokracií (což byla pravda), a že kněží nesympatizují s chudým lidem (což nebyla pravda). Velké množství kněží žilo stejně chudě jako věřící. Svět se měnil a na to musela také reagovat církev. Papežové viděli zpočátku v demokratickém hnutí velkého nepřítele. První americký biskup John Carroll (1735 - 1815) po návštěvě Evropy, kde se setkal s kleriky, kteří silně zasahovali do politiky a na druhou stranu se šlechtou, která se vměšovala do církevních věcí, silně podpořil myšlenku demokracie, oddělení církve a státu, svobodu náboženství a projevu. Byla to velmi složitá doba.

První vatikánský koncil byl svolán papežem Piem IX. 8. prosince 1869. Okolo 700 biskupů se zúčastnilo koncilu. 60 biskupů bylo východního ritu. 200 účastníků nebylo z Evropy. Poprvé se koncil potýkal se zprávami, které byly uveřejněny v novinách, týkající se jednání na koncilu (i když otcové koncilu měli zakázáno mluvit s novináři-bylo to však nerealistické očekávání). Dokumenty koncilu: “*Dei Filius*” se zabývá vztahem rozumu k víře a náboženství. Byl rozdělen do čtyř kapitol, které pojednávají o jsočnosti a poznání osobního Boha, o nutnosti božského zjevení, o podstatě víry a o poměru víry a vědění. Koncil se v tomto případě snažil najít cestu mezi absolutizací rozumu racionalismem a na druhé straně absolutizací víry fideismem. Důležitým dokumentem bylo prohlášení o neomylnosti papeže.

Když římský velekněz mluví „*ex cathedra*“ (tj. když svou nejvyšší apoštolskou autoritou z úřadu pastýře a učitele všech křesťanů definuje nauku víry nebo mravů, která má být zachována celou církví), pak disponuje – díky pomoci, která mu byla přislíbena ve svatém Petru – onou neomylností, již chtěl božský Vykupitel vybavit svou církev při definování nauky víry nebo mravů. Proto jsou takovéto definice římského velekněze samy ze sebe – a nikoliv na základě souhlasu církve – nezměnitelné.

Poslední zasedání koncilů se uskutečnilo 18. července 1870, poté byl kvůli válce přerušeno.

Pius IX. *1792 + 1878